

mere varigt at opnå en bedre balance på obligationsmarkedet end hidtil.

Baggrunden for udvalgets nedsættelse var det stærkt stigende renteniveau og de hermed forbundne store kursfald for obligationerne, som atter måtte ses på baggrund af de senere års store tilgang af nye obligationer.

Det nedsatte udvalg fremkom i november 1969 med en redegørelse vedrørende obligationsmarkedets forhold (betænkning nr. 541), hvori obligationsmarkedets problemer blev gennemgået, og hvori skitseredes en ordning, som sigtede på at muliggøre en nedsættelse af obligationsrenten og at fremme opsparingen i samfundet.

Udvalgets skitse gik ud på, at lånegrænsen for de obligationsudstedende institutters lån skulle nedsættes, og at løbetiden for institutternes lån skulle afkortes.

Regeringen havde været enig i, at der var behov for en nedsættelse af løbetider og lånegrænser for institutternes lån, men havde samtidig fundet, at udvalgets forslag burde modificeres for at modvirke for voldsomme øjeblikkelige virkninger i skærpente retning på byggeriet og dermed på beskæftigelsen og forsyningen med boliger og andet byggeri. Regeringen havde herved også lagt vægt på, at den udvikling på lånemarkedet, som redegørelsens forslag tog sigte på at imødegå, kun delvis havde sin årsag i selve byggeriet og byggefinansieringen.

I overensstemmelse med redegørelsens forslag indførte forslaget en opdeling af belåningen i „almindelige realkreditlån“ og „særlige realkreditlån“. Efter forslaget skulle hovedreglen være, at lån ikke måtte overstige 40 pct. af vurderingssummen. Som undtagelse var bevaret lånegrænsen 60 pct. for bestemte lånekategorier.

Da den foreslåede ændring i lånegrænserne kunne medføre afgrænsningsvanskeligheder, var tvivlsspørgsmål om, hvorvidt lån kunne ydes med en lånegrænse over 40 pct., henlagt til ministerens afgørelse.

Lovforslaget indeholdt endvidere en bemyndigelse for ministeren til at fastsætte nærmere regler for vurdering og låneudmåling. Formålet hermed var at sikre, at realkreditforeningerne ikke ændrede praksis med hensyn til vurdering og låneudmåling, hvorved den med nedsættelsen af lånegrænsen tilsigtede virkning ikke ville kunne opnås.

De to bestemmelser om lånenes størrelse og løbetidernes længde havde i forslaget fået følgende affattelse: